De noodhoorn

Vaderlandsche liederen

René de Clercq

bron

René de Clercq, *De noodhoorn. Vaderlandsche liederen*. Dietsche Stemmen, Utrecht 1916

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/cler016nood01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

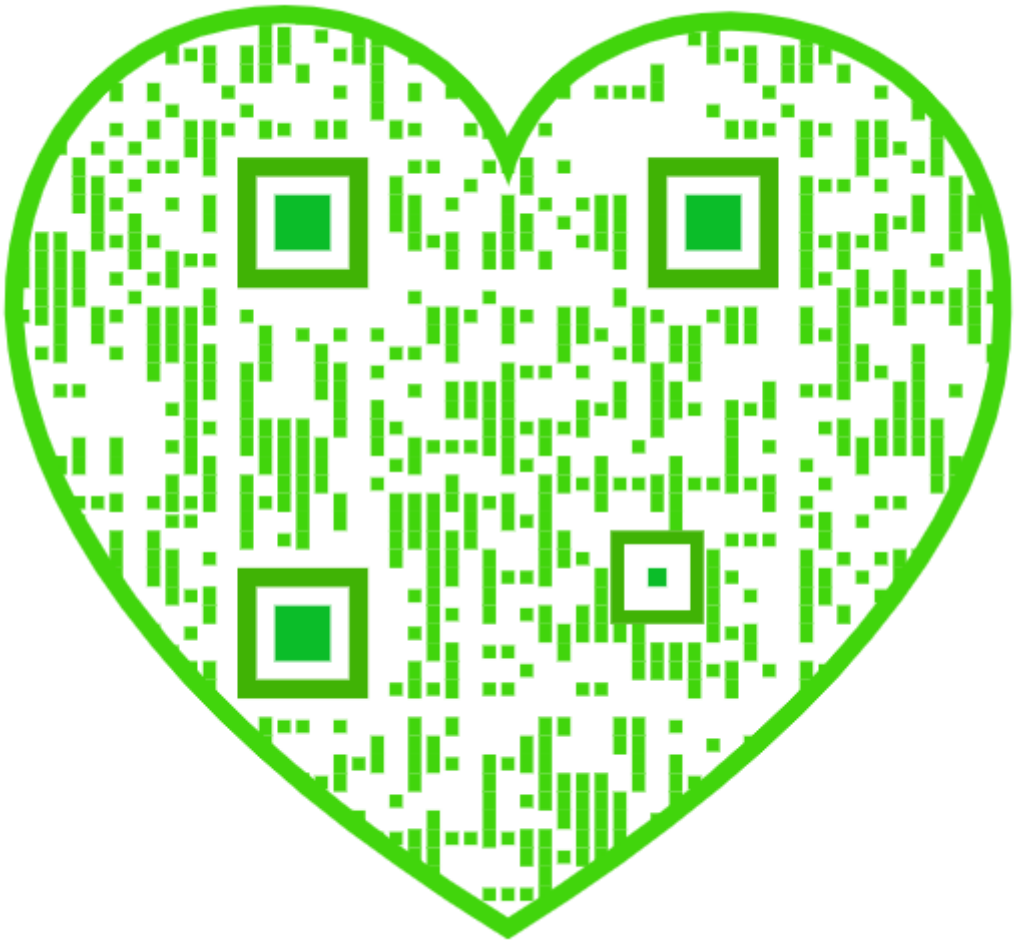

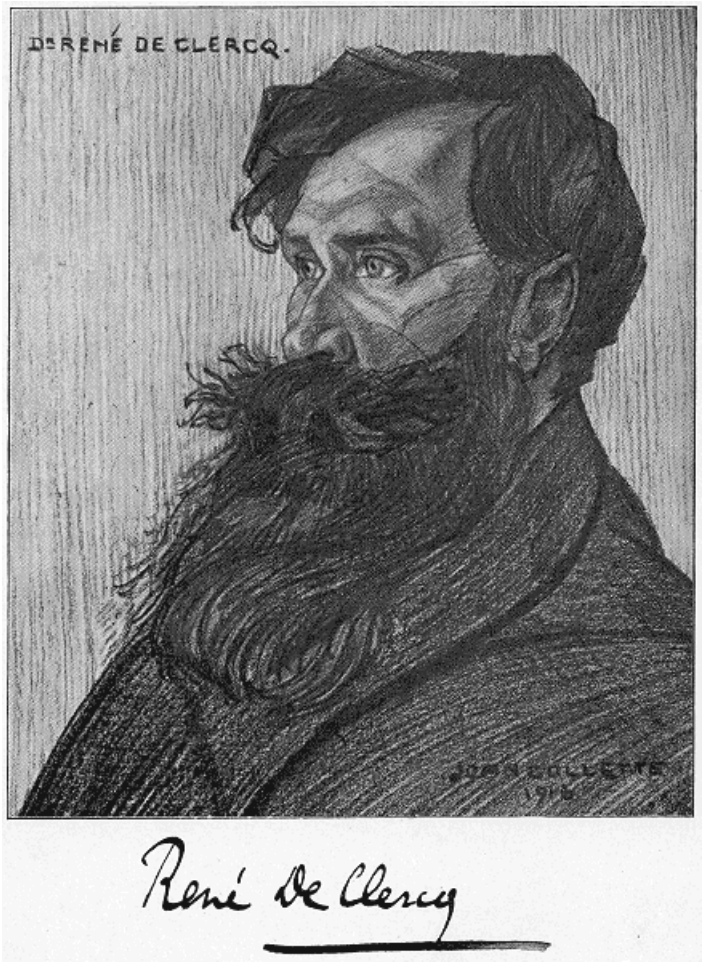
Dr RENÉ DE CLERCQ.
René de Clercq

Aan Vlaanderen.

Niet om den zwier van een vrij gebaar;
Niet om de vreugd van een schoon gevaar;
Noch uit zucht dat ik roem verkrege;
Niet om mijn forschen Leeuwenhaat;
Niet uit wrok om eeuwen smaad;
Niet om den jubelzang der zege;
Uit liefde, uit liefde alleen,
Vlaanderen, heb ik uw strijd gestreên!

Uit liefde wil ik wezen.
Kranke moeder, uw sterke zoon;
Waar gij getrapt werdt en misprezen
Leiden U ten hoogsten troon;
Dat de wereld uw naam vereere
Als ten dage van uw kracht,
En gerechtigheid regeere
Van geslachte tot geslacht.

Zooveel heb ik gezongen.

Zooveel heb ik gezongen,
Vlaandren, van vreugd.
Kon smart mijn hart verjongen!
Een lied, in sterke longen,
Het deed wel deugd....
Des mij geheugt.

Mijn broeders zijn in lijden,
Vlaandren in nood.
Waar zijn ze nu de tijden
Van opstaan en bevrijden,
Van daad en dood?
De dag ziet rood.

't Vergt spoed dat ik bevechte
Die 't volk belâan;
't Geweer den wand onthechte,
En bane een baan.
Volg mij, en tegen 't slechte,
Vooruit, vooral, vooraan,
Mijn wapen is mijn rechte,
En links de vaan,
Pal zal ik staan.

Leus.

Waar zielen krachten zijn en krachten daden worden,
Waar uit het stoute brein een wond're wereld stamt,
Waar groote menschen slaan en stormen uit hun orden,
Gelijk, ten bergop uit, de bergenziele vlamt;

Waar felle boodschap brandt uit goudgevuurde borden,
Waar roode razernij op zwarte muren ramt,
Waar heldenhanden hoog het heldenzwaard omgorden
En naberouw noch spijt den slaanden arm verlamt;

Daar staan wij, eigenvast, geschoord op beide voeten,
Getroost met onzen kop onz' koppigheid te boeten,
En lachen op die spuwt en spuwen op die lacht!

Daar staan wij, taai en trots, bij zelfgenade vorsten,
Die durven, eén alleen, wat duizenden niet dorsten,
En zwaaien door den wind de losse vaan der kracht.

Krachtlied.

Waar de leeuwen hebben gedanst
IJzeren baren bruisten,
Staan, en hun hart in hun oogen glanst,
Kerels met koppen en vuisten.
Onverduitscht, onverfranscht,
Voor Vlaanderen,
Die Leeuwe danst!

Waar het klare klinkende woord,
Slingerde koene gedachten,
Bussumer boomen hebben 't gehoord,
Staan wel daden te wachten.
Onverduitscht, onverfranscht,
Voor Vlaanderen,
Die Leeuwe danst!

IJzeren armen, Bussumer geest,
Ieder juk aan spaanderen!
Stormt, en het recht is macht geweest
In het bevrijde Vlaanderen.
Onverduitscht, onverfranscht.
Voor Vlaanderen,
Heil Vlaanderen,
Die Leeuwe danst!

Aan die van Havere toen zij vergaten dat ook Vlaanderen in België lag.

Wij houden van trukken noch tirelantijnen,
Heeren van Havere, weet het goed!
Wij zijn Germanen, geen Latijnen,
Opene harten, zuiver bloed!
Heb ik geen recht, ik heb geen land;
Heb ik geen brood, ik heb geen schand;
Vlaanderen, Vlaanderen, met hand en tand
Sta ik recht voor u,
Vecht voor u!

Geen bondgenoot, geen band in 't Zuiden!
Havere, Havere,'t zal niet gaan
Dat gij het Noorden uit zult luiden
Om aan onze erve hand te slaan!
Heb ik geen recht, ik heb geen land;
Heb ik geen brood, ik heb geen schand;
Vlaanderen, Vlaanderen, met hand en tand
Sta ik recht voor u,
Vecht voor u!

Zoo gij de meerderen doemt tot minderen,
Zoo gij het brood uit hun monden rooft,
Wijl gij het bloed eischt van hun kinderen,
Kome dit bloed niet over uw hoofd! . . . .
Heb ik geen recht, ik heb geen land;
Heb ik geen brood, ik heb geen schand;
Vlaanderen, Vlaanderen, met hand en tand
Sta ik recht voor u,
Vecht voor u!

Weet de Koning, ònze Koning,
Dat men zijn Volk tot slaven drilt?
Vlaanderen wordt onz' eigen woning
Of de Leeuw springt uit zijn schild!
Heb ik geen recht, ik heb geen land;
Heb ik geen brood, ik heb geen schand;
Vlaanderen, Vlaanderen, met hand en tand
Sta ik recht voor u,
Vecht voor u!

Aan mijn vrouw.

Zwaar is uw last, maar schoon ter schouder;
Eerst mijn kroost, dan mijn kruis.
Jaren gaan snel, doch geen hart wordt ouder,
Liefde, in uw heerlijk huis.

's Levens waarde

aan Dr. A. Jacob.

Het lieve leven
Heeft God gegeven;
Doch 't leven heeft slechts waarde,
Wanneer Gods werken
Aan ons te merken
En heerlijk blijft op aarde.

Dies lijden wij,
Toch strijden wij,
In ootmoed hoog te moede,
Met hart en hand
En stout verstand
Voor 't eenig goed, het Goede.

Bede.

Neem van mijn hart mijn haat, o God,
en laat mij vroom vergeten
wat mij aan leed wordt toegemeten,
aan laster, smaad en spot.

Op 'aarde weegt een schuld.
De gansche menschheid boet.
Het grauw, met rauwe kreten,
eischt zuivering door bloed.

Neem van mijn hart, o God,
mijn toorn en ongeduld,
Gij die alleen kunt weten
en nimmer spreken zult.

Kerstverlangen.

Hoe zacht der klokken klagen
Uitzindrend op mijn hert!
Het sneeuwt op donkre smert.
En vromen hoor ik vragen,
Terwijl de dag komt dagen,
Wat groots geboren werd.

Gebogen menschen rijzen
En zien elkander aan.
Voorbij de bloedige waan!
De volkren zijn te prijzen
Waar Koningen en Wijzen
Langs witte wegen gaan.

O gij, die recht en rede
Begeert, genoeg gedwaald.
De zoen des hemels daalt.
Verheugt u telkerstede:
Geboren is de Vrede,
Die godlijk ademhaalt.

Bij sneeuw.

Er is wat sneeuw gevallen;
De lanen schitteren.
Doch koud zijn boom en steen,
Mijn dorre hart meteen,
Daar korte vreugde schallen
Die lang verbitteren.

Ik voel den winter wegen
Spijts al 't geflonker:
En zie in liefs gelaat,
Dat mij tot spiegel staat,
Mijn hoop op lentezegen
Nog immer donker.

Steeds moet de dag gedoogen,
Bij strak verstrengen,
Wanneer hij over 't land
Zijn grijze bogen spant,
Dat hij niet kan verhoogen,
Alleen verlengen.

Hoe lang nog moet ik derven
Mijn roode beuken,
Mijn berk, mijn hagedoorn,
Mijn leeuwrik boven koorn,
Het bosch in al zijn verven,
En al zijn reuken?

Hoe lang de Vlaamsche vlassen
De wiedsters, wiederen?
Het land der Leye, waar
De luchten diep en klaar,
En verten plots verrassen
Met galm van liederen?

Naar heel de wereld reiken
Mijn vrome wenschen.
Toch voelt mijn hart alleen,
Vol troost, de Lente trêen
Beneden eenzame eiken
Naar moede menschen.

Daar moest de dag weer blinken,
Tot liefs verheugen,
Zoodat wij, vroom berâan,
Ten zoelen zomer gaan
En zon en vriendschap drinken
Bij volle teugen.

Ik kan u niet vergeten.

Ik kan u niet vergeten,
mijn simpel landekijn,
bij menschen die veel weten,
veel hebben en veel zijn.

Ik heb u nooit verloren
uit de oogen van mijn ziel,
mijn dorpken en mijn toren
en vaders zingend wiel.

Dat zingend wiel van vader,
het bracht, met staag geruisch,
den rijken avond nader
en 't bruine brood in huis.

Draait door mijn zang bij tijden
een harde ronken rond,
het maakt in lust en lijden
mijn armen trots gezond.

Als deez' tijden groot.

O nacht van dagen waar, tot onderling verderven,
Zich rampgenoot in angst vastklampt aan rampgenoot,
Waar moord tot moorden dwingt en eedle volkren zwerven
Van hongersnood in vuur, van vuur in hongersnood!

Wat heb ik, voor die hoos van driften, menigwerven
Op éénen naam gehoopt die als deez' tijden groot:
Shakespeare! Mocht dan, kon dan de schoonste wereld sterven
Terwijl, ten derden male, een eeuw rouwt om uw dood?

Uw somberst scheppen toont noodlottigheid, geen schuldigen,
Het mensch'lijke en uw hart zijn diep gelijk de zee;
Bij storm slaan leed op leed in zwaar vermenigvuldigen.

Een *Storm* hebt gij gekeerd tot wonderklaren vree.
Straal, zongelijk, uw glans door 't wolkig wereldwee,
Zoodat ook Goethe's kroost Uw zuivre kracht moog huldigen.

Coers' lied.*

Op een zestiendeeuwsche wijze.

Kunst is de kracht, het hoogste recht op leven.
Kunst waar geen macht ter wereld hand op legt.
Kunst is het volk van Nederland gegeven,
Dies, wat ook valle, Nederland staat recht.

Grootheerlijk Volk, wat klinkt als een klaroene,
Zoo koene,
Over Noord en Zuid?
Coers' Lied, vooruit,
Met vroom geluid:
Daar is nog Recht te doene.

* Voor leden van het Utrechtsch Studenten-Corps. Lied van de Utrechtsche Studenten-Zangvereeniging: Coers' Lied.

Naar broedren!

Aan Prof. Dr. H.D.J. Bodenstein.

Over zeeën trekt het hart
Naar broedren.
Van eender vaadren, eender moedren,
Staan wij naasteen in vreugd en smart.
Naar broedren, naar broedren trekt het hart.

Heil de Helden uit uw strijd;
Zij leven!
Zij hebben hunnen roem geschreven
Met edel bloed in sterken tijd.
Zij leven, de Helden uit uw strijd.

Heil uw Vrouwen en heur daân;
Zij leven!
Zij hebben meer dan bloed gegeven,
Hebben den hongerdood gestaan.
Zij leven, uw Vrouwen en heur daân!

Zie naar Holland, 't moederland,
En Vlaandren!
In hou en trouw uw medestaandren,
Reiken we vast een broederhand,
In Vlaandren en in 't moederland.

Zij met U, Zuid-Afrika,
Gods zegen.
Wij volgen, op zijn gloriewegen,
Uw dapper volk, dat niet verga.
God zegene Dietsch Zuid-Afrika!

Lied van Groot-Nederland.

Aan Frits Coers.

Waar een Volk leeft, leeft een recht,
Een plicht tot eigenwaarde.
Ons Volk heeft in zijn hart gezegd:
Maak schoon uw deel der aarde.
Maak schoon, maak sterk uw deel,
Dat gij met trots kunt toonen,
De kleinste plek in 't groot geheel
Waar Nederlanders wonen.

Wat een Volk kan voelen wij;
Wij leerden het drievuldig.
Een grooter Neerland is nabij;
We zijn 't de wereld schuldig.
De wereld? Neen, onszelf,
De vrijheid, die we dragen,
Onz' aarde en 't hooge luchtgewelf
Dat spant om onze dagen.

Hollandsch, Vlaamsch, Zuid-Afrikaansch,
Slechts de naam is anders.
Boven 't vlak des oceaans,
Boven ruimte, boven tijd,
Staan wij in der geesten strijd,
In weelde, in nood,
Trots krijg en dood,
Drieëenig groot,
Groot-Nederlanders.

Aan Koning Albert.

Mijn Koning en mijn hoop,
Die weet dat macht geen zegen,
En vrijer mannen eer geen koop,
Die vast geen onrecht plegen
En zoudt om half Euroop,

Reikt dan tot Uw gehoor,
Uw Vlaandren lijdt er onder,
Reikt dan tot Uw gehoor,
Door 't luide krijgsgedonder
Onz' stage stem niet door?

De stem vol billijkheid
Van plichtgetrouw rechtschaapnen,
Die reeknen op uw vroom beleid
En staan, met lijf en waapnen,
Voor Uwe Majesteit?

Niet met een dartel hart
In eerbied en bedroeving,
Doch ook vol moed die laster tart,
Door rampspoed en beproeving
Gelijk Gijzelf verhard,

Hervragen, smeeken, eischen wij
Gelijkheid in den lande,
Het end der talentyrannij
Die allen strekt tot schande,
Of deze of gene zij

Onvroed bevoordeeld wordt.
Geen meerdren duld, geen mindren.
Waar de eene dankt en de andre mort.
Ach, voorkeur onder kindren
Heeft menig huis gestort.

Aanschouw in nood en drang,
Verraden door hun vrienden,
Bestookt, bedreigd met ondergang
Wie U zoo dapper dienden
De lange ellende lang.

Bevaân met zware zorg
Staan wij op vaste panden
Op Koninklijke bare borg
Dat druk van broederhanden
Ons meê den hals niet worg.

Begrijp den Vlaamschen geest,
Hij acht verlies van goedren
Gering, verlies van vrijheid meest.
Breng rust in onz' gemoedren,
Zij zijn U trouw geweest.

Toen zware legers ons
Klein landeke overvielen,
Groeninge! klonk bij klokgebons
Tot machtig moedbezielen
Uw wakker woord tot ons.

Groeninge! en trillend, trotsch,
Ontvlamde ons vrij geweten.
Bij feller neep en nood scheen plots
Het wrang oud leed vergeten
Ons vromen vrede Gods.

Wij helden links noch rechts
Maar voerden, tot beschaming
Van duizend niemands, duizend knechts,
Den schoonen name Vlaming
In 't barnen des gevechts.

De Leeuw is onze tolk.
Toen hij zijn mane schudde
Rolde de donder door 't gewolk.
Wij zijn geen loome kudde,
Wij zijn een vaardig volk.

Gij kent het puik, de bloem
Van uwe dappre dappren.
Sire, als ik dof de puinen noem,
Waar voort Uw vanen wappren,
Dan buig ik voor hun roem.

Nood heerscht van gouw tot gouw,
Angst beidt in elke woning;
Toch kwelt geen bitter naberouw.
Wij blijven naast den Koning,
Eendrachtig, hou en trou,

Nog telkerstond bereid
Om goed en bloed en leven
In liefde en offervaardigheid
Voor Zijnen roem te geven;
Doch Vlaandren, Majesteit,

Oud Vlaanderen hoort aan God.
Wie of ons dáarom haten
En overlaan met schimp en spot,
Wij kunnen u niet laten,
Oud Vlaanderen van God!

In wezen, niet in schijn,
Grondvaste vaderlanders,
Niet half Germaan en half Latijn,
Onszelven en niets anders,
Wij móeten Vlaming zijn;

Vrijburgers in vrij land,
Niet buiten elk gebeuren
Gehouden, staande, tot onz' schand,
Vóor dichtgeslagen deuren
Met uitgestoken hand!

Tot vóor den Troon, als 't moet,
Doen wij onze aanspraak gelden,
Op onzen arbeid, op ons bloed,
En zooveel duistre helden
Wier graf geen mensch begroet,

Wij vragen, Sire, ons recht;
Geen voordeel en geen gunsten,
Maar driemaal, dringend: recht, recht, recht!

De zoon der vrije kunsten
De Vlaming is geen knecht.

En wordt die kreet gewraakt,
En blijft dat recht onthouden,
Wordt van ons hart een steen gemaakt:
Zie toe wie rijden woude
Of de oude wagen kraakt!

De voogden.

Aan Edgar H. Rietjens.

Staat in den Staat nu stout genoeg.
Vlaanderen is groot en oud genoeg.
Weg met de Voogden!

Waar het recht niet deugt,
en bedrog verheugt,
waar lasteren roem en gewin is,
waar uw bloed wordt gevergd,
en uw armoe getergd,
wijl uw spraak te gemeen en te min is;
Vlamingen op, bij duizenden op,
met hartig hart en koppigen kop!
Wij sloopen en bouwen,
wij nemen en houen,
tot alles ons recht naar den zin is.

Rekening, regeling, werk van duur.
Weg met de Voogden! Zelfbestuur!

Als de dragers der eeuw,
staan de Vos en de Leeuw,
de Kunst en de Kracht in den lande.
Wordt wakker en los,
zoo de Leeuw en de Vos.
Slechts honden liggen aan banden.

Staat in den Staat nu stout genoeg.
Vlaanderen is groot en oud genoeg.
Groeit den heeren tot schande.

Rekening, regeling,
Zelfbestuur!
Weg met de Voogden!

Heerschzuchtigen.

Heerschzucht'gen, die Vrede uit uw harten sluit,
Dus spreken de Volkren uw vonnis uit:
Gehuicheld, ontheiligd uw liefde voor recht,
De leus die gij roemt, de bee die gij zegt!
Is uw heil ons heil, uw nut ons nut?
Zijt ge zout in ons brood of een staak in onz' hut?
Wat dienst is uw dienst en wat hebt gij gedaan
Om te vergen ons bloed en met honger te slaan?
Gij zaait noch gij maait en gij slaapt in den oogst;
Toch wolken te winter uw schouwen het hoogst,
Toch perst gij den wijn in het schallende huis
Der weelde. Den Heere laadt gij een kruis
Op den rug, en draagt er een, knechts, op uw borst.
Uw zolen zijn rein en uw zielen bemorst.
En leiden ons, gij, die geen wegen ziet?
Heerschzuchtigen, gaat; wij kennen u niet.

De Vlaamsche smeder.

Aan Mr. W.J.L. van Es.

Zwarte reus met uw schort van leder,
De oude banden liggen te vuur.
Hameren, hameren, Vlaamsche smeder,
Deugdlijke vormen, werk van duur.

Let op uw taak, de tijd is gunstig,
Zing, maar een hard en kranig lied.
Hameren, hameren, kort en kunstig,
Dat Van Boekel[1] zijn meester ziet.

Of er het heele land om davere,
Zeker en dapper, slaan maar, slaan!
Hooren moeten ze 't tot in Havere,
Dat er geen knechts voor het aambeeld staan.

Ei, bij de lauwen niet één die lachte,
Toen gij gromdet: genoeg geknoeid!
Smeder van de Vlaamsche gedachte,
Vlaanderen wacht en 't ijzer gloeit.

1 Van Boekel: vermaarde kunstsmid van Lier.

Borms.

Noem mij den held uit het heir dat pal,
Den man der daad met de kracht des storms,
Den vasten vriend met het hart van goud?
  Onthoud!
De held, dien ik nooit vergeten zal,
De vriend van mij, van u, van al:
  Daar is maar eèn
  En elders geen
In Vlaanderland als Borms

Vlaanderen roept. *Aan de strijders met den 'Goedendag'*

Vlaanderen roept: ten strijd, ten strijd!
Al die hartig en hoofdig zijt.
Jongens van heden, mannen van morgen,
Laat U niet ketenen, laat U niet worgen.
Zingt uw liederen, zwaait uw vlag,
En den harden Goedendag.

Vlaanderen roept: vooruit, vooruit!
Zet uw trommen op scherp geluid.
Weg het verteederen, weg het vernederen
Volgt uw leiders, sluit uw gelederen,
Trekt in den Vlaamschen, den goeden slag
Met den ijzeren Goedendag.

Vlaanderen roept: valt aan, valt aan!
Witte Kaproenen, 't zal wel gaan!
Hoort de haverpaarden huiveren,
Helpt me de lucht van Vlaanderen zuiveren.
Slaat, en de vreemde krijgt ontzag,
Voor den ouden, den Goedendag!

* *Goedendag* hiet het wapen der Vlamingen in den slag van Groeninghe 1302. *Goedendag* heet thans het tijdschrift der jonge studenten in Vlaanderen.

René de Clercq, *De noodhoorn*

Aan die van Antwerpen.

Opgedragen aan Luc, der Sinjoren Sinjoor.

Vlaamsche stad,
Hoofsche stad,
Vond de wereld uw vlucht te vlugge?

Duitschers hebben uw grond genomen,
Britten leggen uw wateren stil.
Haven leeg,
Straten leeg.
Denkt om Brugge!

Vlaamsche stad,
Hoofsche stad,
Duitschers hebben uw grond genomen,
Britten leggen uw wateren stil.
Laat nu den ijzeren Koning komen
Of hij nog Vlaamsch en Vlaanderen wil.

Antwerpen stil, Vlaandren verloren!
Mannen van langs de haven,
Mannen van onder den toren,

Sinjoren, Sinjoren,
Staat uw Rubenshoed nog vast,
Spreekt dan een taal die Rubens past!
Of wagens rollen, of ruiters draven,
Let op uw toren, let op uw haven.

Antwerpen dood, Vlaandren begraven!
Mannen van onder den toren,
Mannen van langs de haven,
Mijn braven, mijn braven,
Geeft uw stad en uw stroom niet prijs,
Om half Londen noch heel Parijs!
Kijkt uit uw oogen, hoort uit uw ooren.
Let op uw haven, let op uw toren.

Antwerpen sterk, Vlaandren herboren!
Sinjoren,
Let op uw last!

Gent.

Gent!
Vol klinkt uw naam,
kort als een daad, vast als 't ciment
van Vlaandrens wezen en zijn faam.

Vechtstad, in heel de wereld staat,
voor goed en kwaad,
geen burcht van koppigheid opeen
als in uw oud stout steen.

Eeuwen zijn meêgeperst
door elken muur, door elk gewelf.
Als ooit dit harde harte berst,
sterft Vrijheid zelf.

In Gent heb ik geleefd,
in Gent heb ik geloofd.
Daarom draag ik zoo hoog mijn hoofd,
als een die kop en kijkers heeft.

Kort als een daad, vast als 't ciment
van Vlaanderens wezen en zijn faam,
vol klinkt uw naam,
Gent!

Danklied.

Van alles, Heer, wat uit Uw handen
Is vrijheid niet de hoogste gunst.
Ik dank U diepst om mijne banden,
Om Vrouw en Kroost, om Volk en Kunst.

Wie mij die banden heeft gegeven
Gaf vasten vorm aan los gevoel.
Ik dank U, Hemel, niet om 't leven,
Ik dank U om des levens doel.

Zoo mogen lust noch leed me leiden,
Maar plicht, die kracht naar last verleent,
Wanneer een korte dag moet scheiden
Wat macht van jaren hield vereend.

Daar is een weg die klimt door laster;
Daar is een weg die daalt door roem.
Soms echter, langs den doorn, verrast er
Den moeden man, een bloem.

Teer Liedeken.

Niet altijd kan het hart zijn pijn
Als wellust dragen.
Er komen dagen
Dat onze liederen zuchten zijn.

Dan, zoo het regent om ons huis,
Wij zien het stroomen
En droevig droomen
Van bloesemleed in dropgeruisch.

Doch morgen zullen wij misschien,
Juist om het droppen,
Wat schoone knoppen
Gelijk ons hart half open zien.

De zware dagen.

Hoe vlug, hoe vlug, hoe vlug,
gaan de zware dagen,
met ons strijden, lijden, klagen...
Wie kan leggen op een wagen
wat die donkere dragers dragen
op hun rug?

Dood noch rouw en doen vertragen.
Niemand wenscht hun komst terug.
Ach, Goddank, dat zware dagen
gaan zoo vlug.

Lentegroet.

Aan alle strijders in Vlaanderen.

Mijn broeders in den strijd,
mij ver en nooit zoo dicht,
meer dan belofte ligt in 't licht;
er naakt een hooge tijd.
Want zie, de dagen zijn vervuld,
dat korte recht van ongeduld
de banden breekt,
de schanden wreekt,
en straffen legt op schuld.

Het is geen droom, het is geen droom!
De krachten barsten uit den boom,
de daad uit hart en hoofd.
Mijn leeuwerik tiereliert voor wind:
Het klare rijke Rijk begint,
omdat gij hebt bemind,
omdat gij hebt geloofd.

Ontwinterd land,
jong lenteland,
nieuw Vlaanderen en Brabant!
Uw grond is groen,
uw durf is koen,
en wijd de vlucht uws naams.
Ei, laat de zon nu zonnig doen,
Mijn Vlaanderen, doe Vlaamsch!

En of er een om derven moet
zijn donker brood;
en of er een om sterven moet
een vrijen dood;
als hem de kracht begeven zal,
die slagen weert en slagen slaat,
hij weet dat Vlaanderen leven zal,
zoolang de wereld staat.

Boden

Aan C. Gerretson.

Mijn liederen zijn in 't gejoel des winds
een scheurende wolk van trekkende vogelen.
Zij willen hier, zij willen ginds,
slaan ruischend hun sterke vlogelen.

Mijn liederen tuimlen, in forsche vaart,
de zon in 't gezicht, de hemelen open,
alover Brabant Vlaanderenwaart,
met een stroom van leven en hopen.

Als de wind scherp waait en de zon klaar schijnt
en er ruischt een geweld in de noordluchtstreken,
mijn liederen, Vlaanderen, mijn liederen zijn 't,
't is uw Lente die door komt breken.

Nieuwe mei.

Een Mei gaat open uit mijn hart,
de bloei der blijdschap na de smart;
en heerlijk kleurt de zonnegloed
daarin mijn bloed.

Mijn nieuwe Mei, zoo frisch en vroom!
De nachtegaal zit op den boom,
stort goud en paarlen op den vliet
van oud verdriet.

Zijn galmkruin is de roode beuk.
Daar lokt hij, overwelmd van reuk
geruisch en licht, met hel gefluit
een antwoord uit.

Kom niet onder hooge boomen....

Kom niet onder hooge boomen,
die klein zijt en niet groeien kunt,
wien alleen een haastig droomen
een ontrouw denken is gegund.

Zoo wie loopt op losse voeten
heeft lichten last van hart en hoofd.
Taaigewrongen wortlen moeten
hem binden die in kracht gelooft.

Zie, de boomen ruischen, leven,
slaan streng hun zware schoonheid uit.
Blijf daar weg zoo gij maar even
wat lispelspeelt met half geluid.

Heilig zijn de sterke stroomen,
een hart dat scheurt, een pijn die gilt.....
Kom niet onder hooge boomen,
kleintrotsche, die niet lijden wilt.

Wensch.

Arbeid en krachten,
Hart en gedachten,
Ruimte voor vrijheid,
Hoogte voor blijheid,
Vrienden weinig en vijanden veel,
Laat me dat, God, en ik heb mijn deel!

Avondlied.

't Dumstert en de landman gaat,
Met den avond in 't gelaat,
Vrouw en kind traag tegemoet.
Navond, navond,
Vredigen avond;
De avond maakt de menschen goed.

Mij, die zonder reisgezel,
Haastig, driftig, verder snel,
Ach, hoe hartlijk klinkt hun groet,
Navond, navond,
Vredigen avond;
De avond maakt de menschen goed.

Eens is alle leed geleên,
Alle strijd ten eind gestreên.
Rust bekomt het hardst gemoed.
Navond, navond,
Vredigen avond;
De avond maakt de menschen goed.

De zonnen.

Ik staarde in de groote, roode zon,
Zoo strak, zoo diep ik kon;
En overal, waar ik nu keek,
Zag ik zonnen, vaal en bleek.

Er danste uit ieder ding
Een donkere, dreigende kring,
Op den grond, op den muur, op de lucht,
Een weemlende zonnevlucht.

Ze spritsten uit mijn oog,
En bleven op mijn hart.
De laatste, die ik zag, hing hoog,
En zwart.

O, moest het ooit gebeuren...

Aan Jhr. Dr. C.G.S. Sandberg

O, moest het ooit gebeuren,
dat wij de sterke zon
de hemelen zien scheuren
en zinken tot haar bron,
zoodat zij nimmer, nimmer keeren kon;

hoe zouden wij, voor 't sterven,
eer alles rouwt tot zwart,
met siddrend oog en hart,
nog staren in de verven,
vol schoonheid van de hoogste smart!

Staag echter komt de lichtgloed stof en schuim vergouden.
Daar is, in heel de oneindigheid, zoo diep geen kolk,
dat hij de zon kan ónder houden.
Doch wat wij dan, in liefde en schrik, bewondren zouden:
der eeuwen nood en dood, dat voelt een stervend volk.

De zang van Groot-Vlaanderen.

Aan A.J. van Vessem.

Als bittere hemelen, zonder verbidden,
De aarde teistren met jaren wee,
Als gansch Europa, cirkel en midden,
De macht van het land en de macht ter zee,
Millioenen en weer millioenen krijgers
Storten opeen als tijgers op tijgers,

Vlaanderen, o Vlaanderen;

Als wateren branden, kinderen moorden,
Machtvolken sluiten een noodverbond,
Als de Balkan breekt onder 't brekend Noorden,
En boven wolk en onder grond,
Waar alles barstte eer alles zwege,
Dood schuift en grijnst om zekere zege,

Vlaanderen, o Vlaanderen;

Als ter laaiende kerk het kruis verduistert,
Als de heiligen staan voor hun zwaarsten strijd,
Als de Booze, in sidd'rende vreugden, luistert
Of het harde hart van de wereld splijt;
In de verdrukking, in de verneedring,
In der stervenden laatste verteedring,
Houd u bereid,

Vlaanderen, 't is de tijd.

Let op de breuk der eeuwen,
Hoe zij komt op het onvoorzienst;
Let op den donkeren dans der Leeuwen,
Noode dansend in vreemden dienst.
Let op de zonen des volks, ze vechten,
Let op de voogden des lands, ze gaan,
Worden knechten en willen verknechten,
Hebben geen hart om vrij te staan.
Hoort ge het lied aan de Heeren van Havere?
Houd u bereid, houd u bereid.
Denk om Groeninge, denk om Gavere.

Vlaanderen, 't is de tijd.

Eerst moet de waarheid leugen heeten,
Eerst moet de wijsheid wartaal stamelen,
Eerst moet de laster roem verzamelen,
Eerst moet voor onrecht recht vergeten,
Eerst moeten oorlog, ziekte, ellende,
Moeten honger- en watersnood
Lijk de wereld ze nimmer kende,
't Leven doemen tot rassen dood,
Eerst moet uit eigen en vreemden lande
Een offer van bloed aan het lot gebracht,
Eer gij, uit zware schuld en schande,
Rijst in almachtig zelfbevrijden,
Gij die door moed, gij die door kracht,
Gij die door lijden,
Voor alle tijden,
Glorievol waart, glorievol zijt,
Vlaanderen, Groot-Vlaanderen in eeuwigheid.